

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație S. U.* — Hotărnicie. — Contestație. — Recurs. — Competință (Elena Maior Clăbescu cu Ministerul Domeniilor).

Inalta Curte de Casație S. I-a. — Asanarea Datoriilor. — Dovada calității de cetățean român. (Ana Zolotariova cu Niculae Budo.)

Curtea de apel din București S. IV. — Asanarea Datoriilor. — Dobânditor cu titlu particular al unui imobil (Petra și Ion Cristescu cu Blima și Doru Abramovici.)

Curtea de Apel din București S. IV-a Contencios administrativ. — Preot. — Venitul epitrahitului. (Preotul Gheorghe Decu cu Ministerul Cultelor și Episcopia Constanța).

Tribunalul Ilfov S. Notariat. — Lucru judecat. — Hotărâri susceptibile de a fi atacate cu apel. (Gheorghe Popovici cu Maria Crețulescu).

Jurisprudența Străină. — Filiațiune legitimă. — Cercetarea paternității. — Cu o notă a d-lui D. Cotrutz.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența dela 30 Ianuarie 1936

Președinția D-lui Volanschi, prim președinte

Elena Maior Clăbescu cu Ministerul Domeniilor

HOTĂRNICIE. — CONTESTAȚIE. — RECURS. — SECȚIUNEA COMPETINȚE. — ART. 31 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

Cu toată că în conformitate cu art. 31 din legea Curții de Casație, Secțiunea a II-a are în competența sa judecarea recursurilor în materie de urmărire și contestațiuni la executare, totuși atunci când e vorba de executarea unei sentințe prin care se confirmă o hotărnicie, consistând în determinarea pe teren a hotarelor moșiei, contestația la o astfel de executare, având caracterul unei cereri de fond, revine Secțiunii I-a pentru a fi judecată în recurs.

No. 14. — Trimis dosarul Secțiunii I-a pentru judecarea recursului făcut în potriva decizieincu No. 101/933 a Curții de Apel din București S. IV de către Elena Maior Clăbescu și Gh. Clăbescu în proces cu Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Curtea deliberând,

Asupra chestiunii de a se ști dacă cercetarea recursului de față cade în competența Secțiunii I-a sau în aceia a Secțiunii II-a;

Având în vedere că prin mai multe sentințe date de Tribunalul Buzău confirmându-se operațiunile de hotărnicie a moșiei Furul Mic sau Neharne (jud. Buzău) proprietatea Statului s'a procedat la executarea lor pe teren, cu care ocaziune moșnenii Lopotăreni au făcut contestațiune pe motiv că prin această executare li se atinge drepturile lor de proprietate,

contestație care a fost admisă de Tribunalul Buzău Secția II-a prin sentința cu Nr. 325/929;

Că aceasta sentință fiind confirmată de Curtea de Apel București Secția IV-a, prin decizia cu Nr. 101/933, apelanții și anume Elena Maior N. Clăbescu, Gh. N. Clăbescu și Ministerul Agriculturii și Domeniilor au declarat recurs.

Că recursul venind spre judecată înaintea Secțiunii II-a, aceasta Inaltă Curte, prin decizia Nr. 715/935 civ., și-a declinat competența în favoarea Secțiunii I-a;

Că, la rândul său, Secțiunea I-a și-a declinat competența, dispunând prin jurnalul Nr. 3984/935, trimiterea pricinii înaintea Secțiunii Unite ale Inaltei Curți, pentru a determina Secțiunea competente să judece recursul de față;

Considerând că, în conformitate cu art. 31 din legea Curții de Casație, Secțiunea II judecă, între alte recursuri anume determinate, și pe cele în materie de urmărire și contestațiuni la executare, iar Secțiunea I judecă recursurile civile în general.

Oă, din dispozițiunile de mai sus rezultă că pe când Secțiunea I-a are plenitudinea de jurisdicțiune civilă, competența civilă a Secțiunii II-a este limitată la anumite materii, printre cari nu figurează și materia hotărniciei;

Că pe de altă parte, executarea unei sentințe prin care se confirmă o hotărnicie consistând numai în determinarea pe teren a hotarelor moșiei și punerea cuvenitelor semne despărțitoare, în afară de orice idee de urmărire silită, contestațiunea la executare nu este de competența Secțiunii II-a, ci ca o adeverată cerere de fond prin care contestatorul își valorifică propriile sale drepturi sub forma unei acțiuni principale, astfel în cât o atare contestațiune revine Secțiunii I-a a fi judecată în recurs.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, trimite dosarul Secțiunii I-a pentru a judeca recursul

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 12 Noembrie 1935

Președinția D-lui Sever Tipei, consilier

Ana Zolotariova cu Nicolae Budo

ASANAREA DATORILOR. — CALITATEA DE CETĂȚEAN ROMÂN. — DEBITORI. — CUM SE FACE DOVADA EI. — ART. 1 DIN LEGEA PENTRU LICHIDAREA DATORILOR. — ART. 67 DIN LEGEA PENTRU DOBÂNDIREA ȘI PIERDEREA NAȚIONALITĂȚII ROMÂNE.

Cu toate că judecătorul acțiunii este și judecătorul excepțiunii, totuși acest principiu nu se poate aplica și în materie de asanare a datoriilor, când e vorba ca debitorii să facă dovada cetățeniei, în care caz această probă

nu poate fi făcută de cât în conformitate cu dispozițiunile speciale prevăzute în legea pentru dobândirea și pierderea naționalității, instanța chemată să statueze asupra asanării, ne având și căderea de a verifica dacă debitorul întrunește sau nu condițiunile cerute de lege pentru a fi considerat cetățean român.

No. 1583. — Respins recursul făcut de Ana Zolotariova în contra deciziei Curții de Apel din Chișinău S. I cu No. 124/935 în proces cu Nicolae Budoî.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de către Ana Zolotariova în contra deciziei Curții de Apel Chișinău Secția I-a cu Nr. 124/1935,

„Violarea art. 1 din legea pentru lichidarea datorilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934. Exces de putere. Reaua aplicare a art. 67 din legea pentru dobândirea și pierderea naționalității române“.

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs din care rezultă că intimatul Nicolae Budoî, în calitate de creditor ipotecar a chemat în judecată pe recurentă cerând să se constate că nu poate beneficia de dispozițiunile legii pentru lichidarea datorilor agricole și urbane, deoarece nu este cetățeană română;

Că Tribunalul a admis această cerere, iar Curtea prin deciziunea atacată, a confirmat hotărârea primei instanțe și pentru a da această soluțiune motivează că recurenta nu a dovedit conform art. 68 din legea pentru dobândirea și pierderea naționalității române, cu listele de naționalitate ne atacate în termen, sau cu o hotărâre rămasă definitivă, pe baza căreia Primăria să-i fi liberat certificat de naționalitate, că este cetățeană română;

Că legea dând în competența unor anumite autorități stabilirea listelor de cetățenie și liberarea certificatelor de naționalitate, Curtea nu are căderea, cu ocaziunea cercetării acestui litigiu, să verifice dacă recurenta, întrunește sau nu condițiunile cerute de lege pentru a fi considerată cetățeană română; că nefăcând această dovadă, recurenta nu poate beneficia de dispozițiunile legii de conversiune și în consecință cererea intimatului bine a fost admisă de prima instanță.

Având în vedere că prin motivul de casare recurenta invocând principiul că judecătorul fondului e și judecătorul excepțiunei, susține că la data unirii având domiciliul în Basarabia, trebuia considerată cetățeană română, probele cerute în acest scop, fiind astfel admisibile și întrucât Curtea a judecat contrariu, a violat art. 1 din legea pentru lichidarea datorilor agricole și urbane, a făcut o rea aplicațiune a art. 67 din legea pentru dobândirea și pierderea naționalității române și a comis un exces de putere.

Considerând că legea pentru lichidarea datorilor agricole și urbane prevede prin art. 1 că nu pot beneficia de dispozițiunile acestei legi, decât debitorii cetățeni români.

Că legea citată nu conține nici un text care să deroge dela dispozițiunile speciale prevăzute de legea pentru dobândirea și pierderea naționalității, în ceiaze privește dovada cetățeniei;

Considerând că în executarea tratatelor de pace legea din 24 Februarie 1924, organizează o procedură aparte, cu anumite termene și decăderi și înființează în acelaș timp și instanțe speciale pentru stabilirea calității de cetățeni români a locuitorilor din teritoriile alipite.

Că astfel, conform art. 65, autoritățile administra-

tive sunt obligate să întocmească din oficiu, cu apel la Comisiunea specială de pe lângă Curtea respectivă și recurs în casație, listele de cetățenie în care vor cuprinde pe toți acei cari se găsesc în vreuna din categoriile prevăzute la art. 56.

Că art. 68 din aceeași lege, prevede că Ministerul de Interne prin primării, vor libera celor în drept, certificate de naționalitate, pe temeiul listelor și hotărârilor rămase definitive, orice alte acte sau certificate fiind nule potrivit al. 2. de sub acelaș text.

Că așa dar, numai pe calea și în condițiunile precise de această lege, locuitorii din teritoriile alipite pot face dovada cetățeniei.

Considerând că deși este exact că judecătorul acțiunei este și al excepțiunei, totuși acest principiu nu se aplică în speță, deoarece pe deoparte, legea pentru dobândirea și pierderea naționalității, recunoscând ca singur mijloc pentru dovada cetățeniei certificatele liberate de primării în baza art. 68, iar pe de altă parte, neexistând în legea conversiunei nici un text care să autorizeze ca debitorii să facă dovada cetățeniei în alt mod, urmează că instanța de apel bine și legal a decis că recurenta debitoare, din moment ce nu a prezentat un asemenea certificat, nu poate să ceară, cu ocaziunea litigiului de față, să facă dovada că îndeplinește condițiunile prevăzute de art. 56 din legea pentru pierderea și dobândirea naționalității, pentru ca astfel să i se recunoască calitatea de cetățeană română, fără de care ea nu poate beneficia de dispozițiunile legii conversiunii.

Că deci, Curtea nu a violat textele invocate prin recurs, ci dimpotrivă a făcut o justă aplicațiune a legii, așa că motivul de casare este neîntemeiat și, în consecință, recursul trebuie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA IV-a

Audiența dela 20 Noembrie 1935

Președinția D-lui Aurel Lerescu, președinte

Petra și Ion Cristescu cu Blima și Doru Abramovici

ASANAREA DATORILOR. — DOBANDITOR CU TITLU PARTICULAR AL UNEI IMOBIL ASUPRA CĂRUIA GREVEAZĂ O IPOTECĂ. — DACĂ BENEFICIAZĂ DE CONVERSIUNE.

Din cuprinsul legii datorilor agricole și urbane din 1934, reese că legiuitorul a avut în vedere numai persoana debitorilor, acordându-le înlesnirile prevăzute de lege, iar nu și proprietățile rurale sau urbane, cari după prevederile legii servesc de garanție pentru plata ratelor conversiunei.

Prin urmare, dobânditorul cu titlu particular al unui imobil asupra căruia grevează o ipotecă, nu poate invoca beneficiul acestei legi, pentru că nu este personal obligat la plata datoriei, ci numai ca proprietar al imobilului ipotecat.

No. 376. — Respins ca nefondat apelul făcut de Petra I. Cristescu și Ion Cristescu în contra jurnalului No. 21.922 din 20 Noembrie 1934 al Trib. Ilfov S. Notariat în proces cu Blima Abramovici și Doru Abramovici.

Curtea, în majoritate

Asupra apelului făcut de Petra I. Cristescu, Ioan Cristescu soț dotal și uzufructuar, și Tudor Popescu, în contra jurnalului Nr. 21.922 din 20 Noembrie 1934,

al Tribunalului Ilfov Secțiunea de Notariat, prin care s'a respins cererea susnumiților făcută prin petițiunea înregistrată la Nr. 35.974/934, prin care solicitau, pe baza legii lichidării datoriilor agricole și urbane din 1934, desființarea urmăririi făcută de soții Abramovici asupra imobilului din București strada Ștefan Cel Mare Nr. 218, fost 150.

Având în vedere că din examinarea actelor și lucrărilor din dosar se constată că, la stăruința creditorilor Blima și Doru Abramovici soț dotal, și în executarea actului de ipotecă autentificat de Tribunalul Notariat Ilfov la Nr. 23 863/925, înscris la Nr. 2.341/925 și investit cu formula executorie, s'a încuviințat urmărirea veniturilor generale ale imobilului din București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 248, fost 150, cum și scoaterea în vânzare cu licitație publică a acestui imobil, averea debitorului Tudor Popescu azi deținută de către soții Petra și Ion Cristescu în baza actului dotal transcris sub Nr. 11.166/958, de același Tribunal

Având în vedere că s'a susținut de apelanți ca fiind debitori înainte de 18 Decembrie 1931, și având drept titlu asupra imobilului ipotecat, actul dotal, sunt ținuți debitorii creditorilor actuali, fiindcă din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane în vigoare, rezultă că legiuitorul a avut în vedere datoria asupra proprietății, nu asupra persoanei.

Având în vedere că prin contractul de împrumut garantat cu ipotecă, autentificat sub Nr. 23,806/925 și transcris în regulă, Adolphi Paves, împrumută pe Tudor Matache Popescu cu suma de un milion lei, iar pentru garantarea împrumutului și a dobânzilor, cuvenite, debitorul afectează cu titlu de ipotecă în prim rang imobilul din București șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 218, fost 150, cu toate construcțiile aflate pe el. La 1 Octombrie 1935, creditorul constituie dotă ficei sale Blima, la trecerea în căsătorie cu Doru Abramovici, suma de 500.000 lei din actul de ipotecă mai sus arătat, și prin un alt act autentic tot în același an, îi cesionează și restul de 500.000 lei, astfel aceștia din urmă devin creditorii lui Th. Popescu, care și el în anul 1929, cu ocaziunea trecerii în căsătorie a ficei sale Petra cu Ion Cristescu, — apelanții de azi — îi constituie dotă imobilul ipotecat.

Prin urmare, prin această operațiune legală, imobilul ipotecat se deține astăzi de către soții Petra și Ion Cristescu, pe baza actului dotal.

Considerând că din cuprinsul legii datoriilor agricole și urbane din 1934 reiese că legiuitorul a avut în vedere numai persoana debitorilor, acordându-le înlesnirile prevăzute de lege, și nu proprietățile rurale sau urbane, cari după dispozițiunile legii s'ervesc de garanție pentru plata ratelor conversiunii.

Ca consecință a acestui principiu, debitorul cu titlul particular al unui imobil asupra căruia grevează o ipotecă, nu poate invoca beneficiul acestei legi, pentru că nu este personal obligat la plata datoriei, ci numai ca proprietar al imobilului ipotecat.

Că dar, apelul este nefondat și se respinge ca atare.

Pentru aceste motive respinge.

Semnați: A. Lerescu, I. Poșoiu, C. Pisău, I. Floareș.

O P I N I E

Asupra apelului făcut, prin petițiunea înregistrată la Nr. 15801 din 20 Noembrie 1934, de către Petra I. Cristescu, Ion Cristescu, soț dotal și uzufructuar, și Teodor Popescu în contra jurnalului cu Nr. 21922/934 al Tribunalului Ilfov Secțiunea de Notariat prin care li s'a respins, ca nefondată, cererea de desființarea urmăririi veniturilor generale ale imobilului din București, Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 240, fost 218, averea soților apelanți, cerere făcută pe baza art. 68 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, cum și concluziunile orale ale părților.

Având în vedere că, din toate acestea, se stabilește în fapt următoarele :

În anul 1925, Teodor Popescu, tatăl apelantei Petra I. Cristescu, se împrumută cu 1.000.000 lei dela Adolf Paves, constituindu-i, drept garanție, o ipotecă asupra imobilului său din București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 240, fost 218.

La câteva luni, în același an, creditorul Adolf Paves, la trecerea în căsătorie a ficei sale Blima, creditoarea urmăritoare de astăzi, cu Doru Abramovici, îi constituie ca dotă 500.000 lei din creanța ipotecară de mai sus, ar după alte câteva luni îi cesionează și restul creanței de 500.000 lei.

Ulterior, debitorul Teodor Popescu, la trecerea în căsătorie a ficei sale Petra cu Ion Cristescu, îi constituie, ca dotă, imobilul ipotecat arătat mai sus.

La 21 Septembrie 1928, Blima Abramovici, devenită creditoare pe baza actului dotal și a actului de cesiune, în baza actului de ipotecă investit cu formula executorie, intervine între autorul său Adolf Paves și Teodor Popescu, cere și obține urmărirea veniturilor generale ale imobilului ipotecat în contra debitorilor Petra și Ion Cristescu, proprietarii imobilului, în baza actului dotal.

La 24 Mai 1934, debitorii urmăriți Petra și Ion Cristescu, pe baza art. 68 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, cer desființarea urmăririi de venituri, cerere care fiindu-le respinsă prin jurnalul cu Nr. 21,922 din 20 Noembrie 1934, numiții debitori introduc apelul de față.

Având în vedere că apelanții susțin că greșit le-a fost respinsă cererea pe considerațiunea că, nefiind debitori inițiali cari au contractat datoria, ci fiind ținuți la plata datoriei din cauza situațiunei lor de dobânditori ai imobilului grevat de datoria contractată de autorii lor, ale cărui venituri sunt urmărite, nu ar avea calitatea de debitori și neîntrunind astfel una din condițiunile legii lichidării datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, nu se pot bucura de avantajile ei.

Considerând că, potrivit art. 30 lit. A. din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, pentru a fi considerat debitor urban în sensul legii, debitorul trebuie să întrunească următoarele condițiuni: 1) să fie cetățean român sau o persoană juridică de drept privat care nu are un

scop lucrativ sau o fundațiune de orice fel; 2) să fie proprietar, chiar și aparent, încă dela data de 18 Decembrie 1931 și până astăzi de imobile susceptibile de a fi impuse la impozitul pe clădire prevăzut de art. 13 din legea contribuțiilor directe; 3) să nu poată fi considerat debitor agricol prin aplicarea art. 1 al. 1 al aceleiași legi.

Că, potrivit al. B. al aceluiași articol, pentruca debitorul urban astfel definit prin al. A. să poată beneficia de dispozițiunile legii, trebuie să îndeplinească una din următoarele condițiuni: a) Ca veniturile sale brute imobiliare după matricolele fiscale să nu întrecă cifra de 60.000 lei pentru orașul București b) ca veniturile lui personale imobiliare, conform matricolelor fiscale, să reprezinte cel puțin 30% din cuantumul total al veniturilor lui elementare personale, ce au servit la calcularea impozitului lor global pe anul 1934, cu scăderile acordate prin acest articol.

Că, în ce privește datoriile debitorilor intrând în prevederile legii, care sunt supuse lichidării, art. 31 al legii le prevede pe toate, cu singura condițiune ca ele să fie născute până la 18 Decembrie 1931, afară de cele exceptate de lege.

Că, nici în al. B. al art. 30, când arată condițiunile pe care trebuie să le întrunească debitorul urban pentru a putea beneficia de dispozițiunile legii, nici în art. 31, în care arată care sunt datoriile care intră în lichidare, și nici în vreun alt text de lege, nu cere legiuitorul condițiunea ca datoria să fie contractată direct de debitorul care, întrunind condițiunile de mai sus, invoacă beneficiul legii conversiunii, întrucât s'ar fi avut în vedere de legiuitor persoana debitorului pe care ar fi înțeles să o protejeze, iar nu salvarea proprietăților grevate de asemenea datorii pe care în a înțeles să le mențină în aceleași mâini.

Că aceasta a fost intențiunea legiuitorului ca să cheme la beneficiile legii pe toți debitorii agricoli și urbani care întrunesc condițiunile legii, indiferent că datoria a fost contractată direct de ei, sau sunt ținuți la plata ei din cauza situațiunii lor de dobânditori ai imobilului grevat de datoria contractată de autorii lor, rezultă nu numai din textele precise ale legii, care chiamă la beneficiul ei pe toți debitorii cari au calitatea de debitori agricoli sau urbani, așa cum s'a arătat că sunt definiți mai sus, indiferent de originea sau cauza datoriiei lor, călăuzită de grija de a păstra proprietatea în mâna acelor care au dobândit-o cu sacrificii, iar nu a o transmite unor creditori care să o dobândească ca o consecință a unei urmăriri silite, pe preț de nimic, dar și din însăși expunerea de motive a legii în primul rând acelor care se arată că „am avut intențiunea ca să acordăm beneficiul legii în primul rând acelor care, prin locuirea efectivă *alături de pământul lor*, dovedesc nu numai că *agricultura este principala lor ocupațiune*, dar că au și aceea *ereditară legătură cu ogorul*, care a constituit dealungul istoriei isvorul de rezistență al neamului nostru. Apoi am înțeles să chemăm la avantajele legii pe *ceilalți proprietari de pământ*, însă

numai cu condițiunea de a dovedi prin rolurile fiscale, că într'adevăr agricultura intră pentru o parte apreciabilă în componerea veniturilor. Criterii tot atât de simple au fost adoptate și pentru determinarea calității de debitor urban“, cum și că *„orice fel de datorii ale debitorilor intrând în prevederile legii, oricare ar fi originea, cauza sau quantumul lor, sunt supuse lichidării prevăzute de lege, dacă sunt contractate anterior datei de 2 Noembrie 1931“, și că „Am considerat că din moment ce baza legii este situația de fapt a insolvabilității celor mai mulți dintre debitori, persoana creditorului sau natura creanței, trebuie să rămână absolut indiferentă“, cum și din cuvintele raporturului dela Cameră. „Dacă creditorul l-ar executa silit, cu suma obținută nu acoperă nici dobânzile și debitorul rămâne expus urmăririi în munca lui viitoare, pământul îl pierde și el devine palmas“ iar mai departe, „proprietatea pământului, instrumentul care condiționează puterea creatoare a acestei majorități a populației Țării, este grevată de datorii“ și „la liberul joc al instituțiilor juridice de drept comun, rezultatul va fi deposedaarea tuturor debitorilor plugari de pământul pe care-l stăpânesc, fără ca măcar creditorul să-și poată complecta creanța“ și mai departe „Aplicarea rigidă a legii de drept comun ar avea ca rezultat 1). Scoaterea în vânzare silită a milioane de bunuri mici, ar duce la o depreciere a *bunurilor vândute care se vor înstrăina pe prețuri derizorii*, 2.) *Debitorii vor fi pur și simplu spoliați și aceasta pe nedrept...* 4). Deplasarea bunurilor dintr'un patrimoniu în altul și incertitudinea din aza executării provoacă păgubitoare perturbațiuni economice... 6) este foarte puțin probabil că bunurile vândute vor intra în patrimoniul românesc“ și mai departe „în spiritul și rațiunea lui proiectul este în prim rând o prelungire a preocupării ce a stat la baza legilor agrare, *tinzând să salveze repartitia existentă a proprietății agricole*. Populațiunea urbană se găsește și ea în fața aceleiași probleme“, cum și ale raporturului dela Senat: „Executarea acestora nu ar avea azi alt efect decât *trecerea proprietăților agricole în mâna însăși a creditorilor lor cari nu au, în cele mai multe cazuri, pregătirea necesară pentru a continua exploatarea pământurilor cumpărate*“, evidențiindu-se astfel că același spirit de conservarea proprietății în mâinile celor care o aveau a călăuzit, atât pe propunătorii legii, cât și pe însuși legiuitor.*

Că, întrucât, în speță, se stabilește în fapt că apelanta Petra I. Cristescu este cetățeană română, este proprietară de mai înainte de 18 Decembrie 1931 până azi a imobilului din București, Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 240 fost 218, și nu poate fi considerată debitoare agricolă, numita apelantă fiind considerată astfel de lege debitoare urbană și întrunind condițiunea cerută de al. B. lit. b. al art. 30 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbann din 7 Aprilie 1934, întrucât, după cum rezultă din certificatul cu Nr. 1926/934 al Administrației Financiare a Capitalei Sectorul II Negru, veniturile sale personale imobiliare, conform matricolelor fiscale, reprezintă cel puțin 30%

din cuantumul total al veniturilor sale elementare personale, din moment ce nu mai are alte venituri, iar datoria a cărei lichidare a cerut-o fiind născută înainte de 18 Decembrie 1931, greșit prima instanță i-a respins cererea de desființarea urmăririi veniturilor generale făcută pe baza art. 68 al legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, fiind indiferent că apelanta nu este debitoarea inițială care a contractat datoria, ci este ținută la plata ei, în calitate sa de dobânditoare a imobilului ale cărui venituri sunt urmărite.

Că apelul fiind astfel fondat urmează să fie admis. Pentru aceste motive,

Subsemnatul Consilier sunt de părere să se admită apelul făcut de Petra I. Cristescu, I. Cristescu soț dotat și uzufructuar, și Teodor Popescu în contra jurnalului Nr. 21.922/934, al Tribunalului Ilfov Secțiunea de Notariat, și ca consecință să se admită cererea făcută de susnumiții cu petițiunea înregistrată la Nr. 36.974/934

Semnat: Ștefan P. Mihăileanu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV.

Audiența dela 27 Mai 1936

Președinția D-lui Ion M. Bottez, consilier

Preotul Gheorghe Decu cu Ministerul de Instrucție și Culte și Episcopia Constanța

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — PREOT.—VENITURILE EPITRAHILULUI. — DACĂ CONSTITUE UN DREPT A CĂRUI VĂTĂMARE SĂ MOIIVEZE O ACȚIUNE ÎN CONTENCIOS.

Un preot paroh nu se poate plânge pe calea acțiunii în contencios administrativ, pentru faptul că prin numirea în parohia sa a încă unui preot ajutor, îi s'au micșorat veniturile epitrahilului, de oare ce aceste venituri sunt produse din darurile benevole ale credincioșilor și nu pot fi considerate ca făcând parte din salariu, pentru ca prin micșorarea lor să se poată susține că s'a violat un drept consacrat prin lege; violarea simplelor interese, ne fiind suficientă pentru motivarea unei acțiuni în contencios administrativ.

No. 216. — Respinsă ca nefundată acțiunea în contencios administrativ intentată de Preotul Gheorghe Decu în proces cu Ministerul Instrucției și Cultelor și cu Episcopia Constanța.

Curtea.

Asupra acțiunii în contencios administrativ, intentată de Preotul Gh. Decu, parohul bisericii ortodoxe din comuna Șudiți județul Ialomița, înregistrată la Nr. 5466 din 16 Aprilie 1934, în contra Ministerului Instrucțiunii și Cultelor, cu sediul în București, și Episcopia Constanța, prin reprezentantul său legal P.S.S. Episcop Gherontie, cu sediul în Palatul Episcopiei din orașul Constanța, — acțiune modificată și completată prin cererea înregistrată la Nr. 14.782 din 21 Septembrie 1935; cum și asupra cererii de intervențiune făcută în cauză de către Preotul Ștefan I. Constantin, depusă în ședința din 23 Ianuarie 1936.

Având în vedere actele prezentate, susținerile părților și concluziunile orale și scrise aflate în dosar.

Având în vedere că reclamantul, prin acțiunea introductivă, cere a se anula, ca ilegal, ordinul cu Nr. 1037/934 al Sfintei Eparchii Constanța, și a ordinului Nr. 205 din 15 Martie 1934 al Protopopiei județului Ialomița, a Sfintei Episcopii Constanța, prin care i se face cunoscut că la parohia sa, a Bisericii Șudiți, a fost transferat, ca preot ajutor, fără salariu, preotul Ștefan I. Constantin, dela Parohia Sococalele, pe data de 15 Martie 1934, — iar prin acțiunea modificatoare cere a i se acorda 200.000 lei daune, la care să fie obligați, solidar, pârîții, pentru atingerea prestigiului său și suferințele morale cari i s'au cauzat prin măsurile luate de autoritate în contra sa, prin numirea unui preot ajutor în eparchie.

Având în vedere că reclamantul susține că, transferându-se Preotul Ștefan I. Constantin în parohia sa, veniturile epitrahilului (daruri benevole pe cari credincioșii le fac slujitorilor Altarului, potrivit dreptului canonic și a unei tradiții seculare, puteau să le primească dela credincioși pentru oarecare servicii săvârșite de păstorul sufletesc cu epitrahilul), fiind micșorate prin aceasta la jumătate, se aduce o vătămare a dreptului său, vătămare de care se plânge în contencios, cerând anularea decretelor mai sus citate, date prin nerespectarea legilor și regulamentelor bisericesti.

Având în vedere că înainte de a examina formele și textele de lege, în baza cărora s'a făcut numirea Preotului Ștefan I. Constantin la parohia Șudiți, — numire a cărei anulare se cere, — cată a se vedea, în prim rând, dacă în principiu acțiunea în contencios poate fi primită.

Având în vedere că potrivit art. 107 din Constituție, și art. 1 din legea contenciosului administrativ, oricine se pretinde vătămat în drepturile sale printr'un act administrativ de autoritate, făcut cu călcarea legilor și regulamentelor, poate cere instanței competente recunoașterea drepturilor vătămate și restabilirea efectivă în aceste drepturi.

Că din cuprinsul dispozițiunilor citate rezultă neîndoios că condițiunea esențială pentru admissibilitatea unei asemenea acțiuni în Justiție, este ca actul administrativ ce se atacă să vătămă un drept al reclamantului, legea neadmițând în această materie decât acțiuni întemeiate exclusiv pe ilegalitatea actelor, iar nu pe simple interese ale reclamantului.

Că dacă în sistemul contenciosului administrativ al vechilor noastre consilii de staț, vătămarea simplelor interese era suficientă ca să motiveze o acțiune, apoi, când la 1 Iunie 1905 contenciosul administrativ a reapărut la noi, dat de astădată în competența Curței de Casație Sec-

țiunea II-a, legiuitorul nu s'a mai mulțumit cu vătămarea unui simplu interes, ci a cerut vătămarea unui drept.

Considerând că prin drepturi susceptibile de a fi vătămăte prin acte administrative ilegale, legiuitorul a înțeles situații juridice personale și individuale, garantându-le prin obligațiunea impusă autorității administrative de a le respecta, cu sancțiunea nulității actului care le vatămă.

Că astfel stabilindu-se deosebirea între aceste două noțiuni pentru admisibilitatea acțiunii în contencios, urmează a se examina în speță dacă încasarea veniturilor epitrahilului constituiesc pentru reclamant un drept sau un simplu interes.

Având în vedere că prin veniturile epitrahilului se înțelege, — după cum însăși reclamantul le definește în concluziunile sale, — darurile benevole pe cari slujitorii Altarului puteau să le primească potrivit dreptului canonic și a unei tradițiuni seculare dela credincioși pentru oarecari servicii săvârșite de păstorul sufletească cu epitrahilul, și cari nu erau oprite de Biserică, fiind considerate ca fapte pioase.

Că din însăși definiția lor se vede în prim rând că această categorie de venituri are un caracter benevol, și apoi că ele nu sunt oferite pentru un serviciu permanent, pentru care Preotul este salariat, ci numai cu ocaziunea diferitelor oficii făcute de păstorul sufletească cu epitrahilul.

Că în nici un caz, pentru acest caracter al său, venitul epitrahilului nu poate fi considerat ca făcând parte din salariu, — sumă fixă care se încasează lunar potrivit prevederilor bugetului și ștatelor alcătuite.

Că dealtfel, acest drept al epitrahilului nu este decât un obicei consfințit printrun uz îndelungat, că peste salariul pe care Preotul îl primește dela cei în drept, să ceară o anumită sumă dela credincioșii cari fac apel la slujitorul Altarului pentru a li se acorda existența sufletească, — uz care nu este garantat însă de nici o lege votată de Parlamentul țării, — iar din faptul că reclamantul plătește impozite asupra acestor sume (ale epitrahilului), nu se deduce că ele fac parte din salariu, constituind un accesoriu al său, — legea contribuțiunilor directe impunând nu numai salariile, ci orice surse de venituri, chiar ocazionale.

Având în vedere că reclamantul mai susține că prin faptul că Preotul Șt. Constantin face serviciu credincioșilor, i s'ar fi amputat din leafă suma de 950 lei lunar în exercițiul bugetar 1935/1936, — dar această reducere fiind generală printr'o curbă aplicată preoților Bisericii ortodoxe, care a amputat toate salariile acestora pe 1935-1936, aceasta nu constituie un motiv pentru care reclamantul să susție că reducerea i s'a făcut din cauză că Preotul Șt. Constantin a fost numit

preot ajutor în eparhia sa, și să ceară anularea decretelor de numirea acestuia.

Că astfel fiind, din faptul că s'a adus la Parohia din Sudiți un preot ajutor nu numai că nu se aduce nici o vătămăre reclamantului titular ci o ușurare în îndeplinirea obligațiunilor sale în exercițiul funcțiunii ca preot, și astfel acțiunea este inadmisibilă în conformitate cu dispozițiunile art. 1 din legea contenciosului, după care, după cum am spus, cere existența unui drept vătămăte, fapt pe care reclamantul nu l-a putut dovedi, întrucât micșorarea veniturilor preotului titular și micșorarea drepturilor sale morale nu sunt de natură a justifica un drept lezat.

Că astfel, acțiunea fiind inadmisibilă în principiu, reclamantul nu mai poate discuta actul de autoritate a cărui anulare cere întemeindu-se numai pe ilegalitatea lui sau simple interese personale.

Că astfel fiind, acțiunea cală a fi respinsă ca inadmisibilă, respingându-se ca fără interes cererea de intervenție.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată, Curtea le fixează la suma de cinci sute lei, fiecărui intimat,

Semnați: *I. M. Bottez, Cesar Dristoreanu, C.*

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier Constantin Cătuneanu, respinge.

Cătuneanu.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA NOTARIAT

Audiența dela 14 Martie 1936

Președinția D-lui C. Bădescu, judecător

Gheorghe Popovici cu Maria Crețulescu

LUCRU JUDECAT. — HOTĂRĂRI SUSCEPTIBILE DE A FI ATACATE CU APEL. — AUTORITATEA LUCRULUI JUDECAT FAȚĂ DE INSTANȚA PRIMULUI GRAD DE JURISDICȚIUNE.

Autoritatea lucrului judecat, există chiar în cazul în care hotărârile sunt susceptibile de a fi atacate cu vreuna din căile ordinare sau extra ordinare de atac, deoarece în materie contencioasă, hotărârile judecătorești sunt investite, din momentul în care au fost pronunțate cu autoritate de lucru judecat; astfel că soluțiunea primului grad de jurisdicție, chiar în cazul când e atacată cu apel, poate fi invocată într'un litigiu, dedus în fața primului grad de jurisdicțiune și care poartă între aceleași părți, lucrând în aceeași calitate și are același obiect și cauză.

Jurnal No. 7307. — Admisă excepțiunea ridicată de intimata Maria Crețulescu și respinsă cererea făcută de Gheorghe Popovici.

Tribunalul,

Asupra cererei de față făcută prin petițiunea înreg. la No. 18182/936 de către Gheorghe G. Popovici, domiciliat în București, B dul Palatul Cotroceni 40, în conformitate cu dispozițiunile art. 68 al legii din 7 Aprilie 1934;

Având în vedere susținerile părților, actele și lucrările din dosar.

Având în vedere că prin cererea sa, petiționarul Gheorghe Popovici solicită în conformitate cu dispoz. art. 68 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane, desființarea tuturor măsurilor de urmărire începute de intimata Maria Crețulescu, domiciliată în București, asupra imobilului situat în București, str. Spătar No. 4; locului viran din comuna suburbană Șerban-Vodă pendinte de Municipiul București și viei din comuna Chișorani jud. Prahova, în executarea actului de ipotecă autentificat la No. 2300/929, înscris la No. 315/929 și a actului de tranzacție autentificat la No. 33561/930 de acest Tribunal.

Că în susținerea cererii sale, petiționarul invoacă art. 1 al legii sus indicate, arătând că: 1) este cetățean român; 2) este proprietar de imobile susceptibile de a fi supuse impozitului agricol, încă dela 18 Decembrie 1931; 3) datoria sa este anterioară datei de 18 Decembrie 1931; 4) veniturile sale personale agricole reprezintă 30% din quantumul total al veniturilor elementare pe baza cărora s'a calculat impozitul global pe 1933 și 5) că mama contestatorului, Zoe G. Popovici, cât și Constantin G. Popovici, frate locuiesc în comune rurale încă dinainte de 18 Decembrie 1931.

Având în vedere că împotriva cererii de față, intimata Maria Crețulescu prin avocatul său, ridică fi-nele de neprimire, rezultând din faptul că chestiunea de a se ști dacă petiționarul de azi întrunește condițiunile art. 1 al legii din 7 Aprilie 1934, a mai fost soluționată de Trib. Ilfov S. I c. c., prin sentința No. 987/935, pronunțată în acțiunea făcută pe baza art. 69 de creditoare și această sentință stabilește că petiționarul de azi nu întrunește condițiunile art. 1 al sus indicatei legi. Din cauza acestei sentințe pronunțată de primul grad de jurisdicțiune, chestiunea relevantă de petiționar nu mai poate fi cercetată de o instanță tot de gradul întâiu, astfel că cererea urmează a fi respinsă.

Având în vedere că, în combaterea excepțiunii ridicată de intimată, petiționarul susține pe de o parte că sentința invocată nefiind definitivă, nu are autoritate de lucru judecat și pe de altă parte că spre deosebire de ceea ce a susținut cu ocazia pronunțării acelei sentințe, astăzi susține în principal că întrunește condițiunea de sub litera b de la punctul B din art. 1 al legii din 7 Aprilie 1934.

Că acestea fiind susținerile părților referitoare la excepțiunea ridicată de intimată, urmează a se proceda la examinarea temeiniciei lor.

Considerând că înainte de a se stabili efectul pe care-l produce în litigiul de față, sentința invocată de intimată, este necesar a se cerceta dacă conflictul dedus în Justiție cu acea ocazie, avea același obiect, aceiași cauză cu cel de astăzi și purta între aceleași persoane, lucrând în aceiași calitate.

Având în vedere că din examinarea sentinței apellate, se constată că ceea ce s'a dedus cu acea ocazie în Justiție, a fost chestiunea de a se ști dacă petiți-

onarul de azi are dreptul de a beneficia de prevederile capitolului I al legii din 7 Aprilie 1934, din cauza vocațiunii sale la dispozițiunile art. 1 al legii și în raportul dela debitor la creditor cu intimata de azi, iar din examinarea cererii de față se constată că ea are același obiect, este întemeiată pe aceiași cauză și poartă între aceleași persoane, lucrând în aceiași calitate.

Considerând că susținerea petiționarului că nu poate fi vorba de indentitate de cauză, întrucât în cererea de față invoacă dispozițiunile de sub litera b dela punctul B din art. 1, pe când în cealaltă a invocat dispozițiunile de sub litera a din punctul B de sub același articol, este neîntemeiată. Într'adevăr aceste susțineri nu constituiesc decât mijloacele, probele și argumentele prin care petiționarul vrea să dovedească vocațiunea sa la disp. art. 1, mijloace care trebuiesc deosebite de cauză, care este vocațiunea sa la beneficiul art. 1. Că este vorba de mijloace de apărare, o recunoaște de altfel însăși petiționarul, care a susținut că le-a invocat și în apel.

Că astfel fiind, este bine stabilit că în amândouă cererile, este identitatea de obiect, de cauză și de persoane, lucrând în aceiași calitate.

Având în vedere că prin sentința sus indicată a Trib Ilfov S. I c. c., s'a admis cererea făcută de intimata de azi și s'a constatat că petiționarul de astăzi, nu beneficiază de prevederile art. 1 al legii din 7 Aprilie 1934, în ceea ce privește creanța intimitei.

Considerând că deși este necontestat că această sentință a fost atacată cu apel de petiționarul de azi, apel pendinte în fața Curții din Craiova, ceea ce urmează a se cerceta este efectul pe care această sentință îl produce asupra cererii de față.

Considerând că în materie contencioasă, hotărârile judecătorești sunt investite din momentul în care au fost pronunțate, cu autoritatea de lucru judecat.

Că autoritatea de lucru judecat, există chiar în cazul în care hotărârile sunt susceptibile de a fi atacate cu vre-una din căile ordinare sau extraordinare de atac, prevăzută de lege.

Că aceasta se justifică prin considerațiunea ca una din părți să nu aibă posibilitatea de a lua dela început, în prejudiciul celei lalte părți, un proces pe care l'a pierdut în prima instanță și a cărui soluționare definitivă o întrezărește a-i fi defavorabilă, ceea ce ar face ca litigiile să fie interminabile și soluțiile lor eventual contradictorii și prin considerațiunea că, o hotărâre judecătorească nu are autoritatea de lucru judecat, pentru că cuprinde adevărul, ci pentru că este prezumată a-l cuprinde și nimic nu împiedică ca chiar o hotărâre susceptibilă de a fi apelată, să fie în mod provizoriu, până la reformarea ei în apel, prezumată de a cuprinde adevărul.

Că susținerile cari se fac în doctrină, fie sub raportul termenului în care căile de atac pot fi exercitate, fie asupra naturii acestor căi, fie asupra faptului dacă ele au fost sau nu exercitate, trebuiesc limitate numai la posibilitatea de executare a hotărârii, dar nu la autoritatea soluțiunii ce ea cuprinde. Într'adevăr autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri și posibilitatea ei de a fi executată, nu sunt totdeauna una lângă alta. În ceea ce privește lucru judecat, s'a arătat mai sus, că autoritatea lui există din momentul pronunțării hotărârei. În ceea ce privește posibilitatea de a fi executată hotărârea, evident că sunt aplicabile dispozițiunile art. 372 pr. civ., și art. 71 L. C. Cas., astfel că numai în această privință interesează de a se ști dacă hotărârea este susceptibilă de a fi atacată cu apel sau recurs, dacă ter-

menul de apel a expirat sau dacă apelul a fost exercitat, pentru a se hotărâ dacă hotărârea este sau nu executorie. Prin urmare, numai la această chestiune a executării trebuie limitată discuțiunea sus indicată. De altfel chiar autorii care în privința autorității de lucru judecat, discută aceste chestiuni, se mulțumesc numai să afirme că odată o cale de atac ordinară exercitată, autoritatea lucrului judecat dispăre și, fac această afirmație, după ce recunosc că orice hotărâre susceptibilă de a fi atacată cu orice cale de atac, este investită cu autoritatea de lucru judecat (v. Lacoste No. 16 și urm.). Nu arată însă rațiunea pentru care simplul exercițiu al unei căi de atac ordinare, face să dispară prezumpția legală de adevăr atribuită unei hotărâri judecătorești și nu o arată, deoarece confundă autoritatea soluțiunii cu posibilitatea ei de executare. Origina acestei confuzii s'ar părea că o constituie faptul că în mod curent se spune că numai hotărârile definitive sunt investite cu autoritatea de lucru judecat. Această afirmație, trebuie înțeleasă în sensul că prin hotărâri definitive în această privință se înțelege nu numai acele susceptibile de a fi executate dar orice hotărâre care rezolvă fără posibilitate de revenire a judecătorilor cari au pronunțat-o, o chestiune de fapt sau de drept desbătută între părți, spre deosebirea de hotărârile preparatorii și provizorii care nu leagă pe judecătorii ce le-au pronunțat. Referitor la această chestiune Colin & Capitant (v. 2 pag. 235) se exprimă în modul următor: „Puțin interesează dacă hotărârea este susceptibilă de a fi atacată cu apel, opoziție sau recurs. Ea este investită cu autoritate de lucru judecat și pentru a o pierde, trebuie să fie infirmată de o jurisdicțiune competente.

Considerând însă, că ceea ce interesează a se ști, este chestiunea în ce împrejurări autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri care este apelată, poate fi invocată. Conform celor mai sus indicate soluțiunea dată păstrează autoritatea de lucru judecat până în momentul în care este infirmată de jurisdicțiunea competentă, adică de instanța de gradul al doilea, investită cu soluționarea apelului. Aceasta a doua instanță este în măsură să reformeze hotărârea celei dintâi. Deci, în fața ei, evident ca nu se poate invoca autoritatea de lucru judecat, ci numai temeinicia sau nețemeinicia lucrului judecat. Prima instanță, altfel zis, primul grad de jurisdicțiune, este legat însă de soluțiunea dată, pe care nu o mai poate contrazice, dând soluțiunea sa, primul grad de jurisdicțiune s'a devesit în mod definitiv de cercetarea litigiului. El nu mai poate statua asupra chestiunii soluționate, în fața lui autoritatea acestei soluțiuni, poate fi invocată. Prin urmare, făcându-se distincțiune între autoritatea de lucru judecat și posibilitatea de executare, a unei hotărâri, se ajunge la concluziunea că soluțiunea primului grad de jurisdicțiune chiar în cazul în care este atacată cu apel, poate fi invocată într'un nou litigiu, dedus în fața primului grad de jurisdicțiune și care poartă între aceleași părți, lucrând în aceeași calitate și are același obiect și cauză. A se hotărâ contrariu, ar însemna să se dea posibilitate începerii unui șir nesfârșit de litigii și unor eventuale hotărâri contradictorii. Și ceea ce se mai rezolvă prin soluțiunea de mai sus, este și mult discutata chestiune a litispendenței între două instanțe de grad diferit. Litispendența, care implică aceleași condițiuni cu autoritatea de lucru judecat, nu poate exista într'un asemenea caz, deoarece în fața instanței de grad inferior, se va invoca autoritatea de lucru judecat.

Că astfel fiind, față de toate cele expuse mai sus, și întrucât asupra unei cereri îndentice cu cea de față

a statuat și Tribunalul Ifov Secția I c. c. în sensul că petiționarul de azi nu beneficiază de dispozițiunile art. 1 al legii din 7 Aprilie 1934, excepțiunea invocată de intimată apare întemeiată și urmează a fi admisă, respingându-se cererea de față.

Pentru aceste motive admite.

Semnați: C. Bădescu, V. Leonescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

FILIAȚIUNE LEGITIMĂ. — Cercetarea parternității naturale. Proba seducțiunii: admisibilitatea cercetării care tinde să stabilească reaua purtare notorie a mamei.

Seducțiunea nu va putea fi considerată independent de manoperele cu ajutorul cărora ea este îndeplinită, de unde urmează că începutul de probă scrisă a ziselor manevre, echivalează început de probă scrisă a seducțiunii săvârșită cu ajutorul acestor manevre.

(CASS, CIV 29 Iunie 1933, *Gaz. du Palais* 1933 2/563 *Revue Trim de Droit Civil* 1934, Janvier Mars No. 1, pag. 126).

OBSERVAȚIE. — Potrivit art. 340 al. II cod. civ. francez, text care n'are corespunzător în actualul nostru cod. civil, atunci când cercetarea paternității, este bazată pe seducțiune, cererea nu este admisibilă decât dacă există un început de probă scrisă, fără a distinge cum face jurisprudența în materie delictuală între promisiunea de căsătorie și celelalte manopere dolozive.

Prezenta deciziune a Supremei Curți Franceze reiterează o deciziune anterioară din 20 Iulie 1931 și aduce precizuni noi asupra admisibilității anchetei tinzând să probeze reau purtare notorie a mamei.

Reclamantul în această materie trebuie să probeze: 1) existența manoperilor dolozive; 2) seducțiunea obținută; 3) legătura dela cauză la efect între aceste manopere și seducțiune, însă proba scrisă indispensabilă nu e necesară decât pentru stabilirea primului element, celelalte două putând fi dovedite în orice mod.

Începutul de probă scrisă este precizat de art. 1347 cod. civ. fr. corespunzător art. 1197 codul nostru civil. Autorii legi au voit să evite astfel — precum se exprimă Rouast în Planiol et Ripert — pericolul puțin iluzoriu al producerii scrisorilor emanând dela mamă (*Rouast sur Planiol et Ripert, Traité Pratique de Droit Civil Fr. Tome II-ème No. 899 pag. 760.*

Instanțele de fond franceze au decis, că nu este îndeajuns că reclamantul să producă un înscris emanând dela tată raportându-se la paternitatea sa sau presupunând-o, dar că reclamantul invocând seducțiunea, începutul său de probă scrisă trebuie să se raporteze la seducțiune și nu la paternitate (*Caen 4 fevrier 1914, Gaz. des Trib. 4 sept. 1914; Poitiers 13 novembre 1922, Gaz. du Palais 1923/1/31*). De curând Curtea de Apel din Montpellier a decis că scrisorile produse de către reclamant în sprijinul unei cereri de recunoașterea judiciară a paternității trebuie să cuprindă o mărturisire neechivocă a paternității și deci să facă proba prin ele însăși fără să fie nevoie a recurge la o cercetare. (*Montpellier, 4 janv. 1932 Dalloz Hébd. 1932/1/26*) În general, de altfel jurisprudența a căutat să tempereze exigențele interpretării date textului.

D. Cotrutz